

Sakari Alhopuron muotovalokuvan julkistamistilaisuus
2.10.2023

Meeri Koutaniemen puhe

Olen Meeri Koutaniemi ja kiitän suuresta kunniaista olla täällä tänään. Kiitos Sakari Alhopuron säätiölle mielettömästä tilaisuudesta ja mahdollisuudesta toteuttaa muotokuva mutta myös mahdollisuudesta tutustua Sakariin. Kiitos Saara Alhopuro, kiitos Turun yliopisto ja kiitos Sakari.

Kerron teille muutamia ajatuksia tästä meidän muotokuvahetkestämme. Olimme sopineet tapaamisen kesäisessä Helsingissä heinäkuun lopulla. Olin miettinyt valmiiksi paikkaa ja aikaa – aika on tärkeä, koska kuvaan lähinnä luonnonvalossa. Ajattelin auringon laskeneen noin kuuden aikaan jo sen verran, että valo on pehmeää ja voin käyttää hyväkseni valon ja varjojen leikkiä Sakarissa ja Sakarin ympärillä.

Tapasimme siis noin kuuden maissa Sakarin kotona Eirassa ja istuimme hetkeksi alas, jotta ehtisimme vaihtaa muutaman sanan ennen kuvauksia. Nämä muutamat sanat venyivät kuitenkin noin kaksi ja puolituntiseksi. Aloin jo hieman hikoilla, että kohta alkaa valo olla mennyttä ja että nyt pitäisi pikkuhiljaa siirtyä puiston ja metsän puolelle, jotta ehtisimme toteuttamaan muotokuvan sovitusti.

Meillä on Sakarin kanssa sellainen tausta, että me emme ole oikeastaan koskaan tutustuneet, mutta Sakari on isäni hyvä ystävä. Puhun preesensissä, koska unohdan välillä, että isä ei ole enää täällä. Viime vuonna menehtynyt isäni puhui Sakarista aina mielettömän syvällä kunnioituksella. Olit, Sakari, Sepolle tosi tärkeä ystävä. Olit hänelle myös esikuva, inspiraatio ja jollakin tavalla myös hengenheimolainen, koska te jaoitte rakkauden kuusamolaiseen luontoon ja luonnon valokuvaamiseen, tallentamiseen.

Meillä oli Sakarin kanssa paljon puhuttavaa. Puhuimme taiteesta, puhuimme politiikasta, yhteiskunnasta ja jonkinlaisesta aktivismista, jonka koen Sakarin kanssa jollakin tavalla jakavani. Puhuimme myös säätiötoiminnasta, josta itsekin haaveilen. Minulle kaikista tärkeintä valokuvauksessa on se, että kuvattavaan syntyy yhteys ennen kuvan ottamista. Tämä yhteys on se, joka määrittelee, kuinka ihminen voi olla oma itsensä valokuvassa ja kuinka hän tuntee olonsa turvallisiksi, kannatelluksi ja avoimeksi.

Tässä kuvassa minussa resonoi eniten se, että sinusta, Sakari, huokuu tässä kuvassa äärimmäinen valo. Olet tässä kuvassa iätön. On koskettavaa nähdä niin suuresta ja niin suuren elämän eläneestä ihmisestä sellainen nöyryys, jonkinlainen viattomuus, avoimuus ja vilpittömyys sekä avoimuus elämää kohtaa vielä niinä vuosina, kun elämä on niin sanotusti lopuillaan. Perintösi ei ikinä häviä. Haluan kiittää sinua siitä työstä ja siitä merkityksellisyydestä, jota olet jakanut tähän yhteiskuntaan meille muille ihmisille. Olet elämälläsi, anteliaisuudellasi ja hyväsydämellisyydelläsi osoittanut erityistä inhimillisyyden kirkkautta ja vahvuutta. Kiitos, että toimit esimerkkinä niin monelle meistä. Kiitos paljon!